



Іграшок ніколи не буває багато, еге ж?
Навіть якщо цих іграшок повний будинок!
І в кожній малечі є найулюбленіша, найрідніша
цяцька, з якою пов'язана цікавезна історія.
А давайте цих історій буде рівно стільки,
скільки днів від 1 грудня до самого Різдва!
День за днем, казка за казкою проживатимемо
історії іграшок і так наблизитимемо Диво!



Адвент-книжка «Іграшок повний будинок» — це
25 коротеньких історій від сучасних українських
письменниць для читання діткам або з дітками.
Ці історії наповнять теплом, добром і любов'ю
серця не лише маленьких читачів, а і їхніх
рідних у затишні передсвяткові дні.



ISBN 978-617-614-444-1



ІГРАШОК ПОВНИЙ БУДИНОК

ЧОРНІ ВІВЦІ®

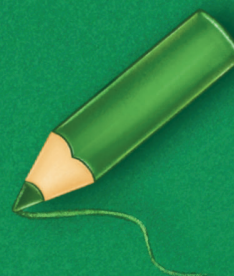
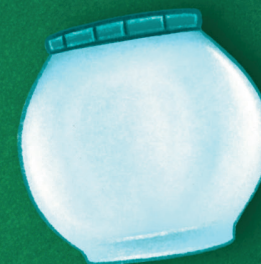
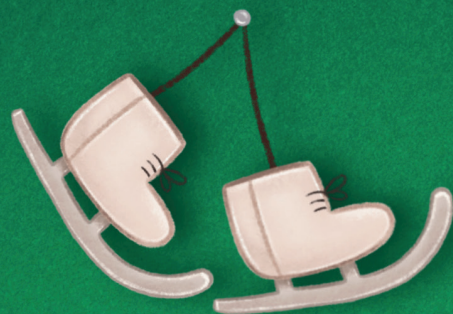


ІГРАШОК ПОВНИЙ БУДИНОК



• НАМАЛЮВАЛА
АННА ВІЛЬЧИНСЬКА







ІГРАШОК ПОВНИЙ БУДИНОК

НАМАЛЮВАЛА
АННА ВІЛЬЧИНСЬКА



УДК 82-342
І 27

І 27 **Іграшок повний будинок** / упор. Оксана Луцевська ; ілюстрації Анни Вільчинської. — Чернівці : Книги — XXI, 2023. — 104 с.

ISBN 978-617-614-444-1

Різдво — одне з найочікуваніших і найщасливіших свят, якого з нетерпінням чекають і малеча, і дорослі. Але, на жаль, усе хороше швидко минає, а щоби відчуття різдвяного дива тривало якомога довше, ми створили для найменших адвент-книжку про їхні улюблені іграшки.

Щодня з 1 по 25 грудня читайте з батьками по одній казочці й наближайте улюблене свято! А написали диво-книжку відомі дитячі українські письменниці: Оксана Луцевська, Христя Венгринюк, Ольга Купріян, Валентина Вздутьська та Галина Ткачук.

Беріть улюблені іграшки — й гайда читати разом! Свято наближається!



© Книги — XXI, 2023
© Христя Венгринюк, Валя Вздутьська, Ольга Купріян,
Оксана Луцевська, Галина Ткачук, 2023, *текст*
© Анна Вільчинська, 2023, *ілюстрації*
Усі права застережено

ISBN 978-617-614-444-1

ЗМІСТ

Динозавр Зелений Шуруп **7**

Кіра будує дім **10**

Песик **14**

Улюблена книжка Барабуки **18**

Шпигунка Анабель Лід **22**

Кава в Боца **26**

Зоша-миша **29**

Листи до Мишкотера **34**

Зелена мавпочка **38**

Жабка-спортсменка **41**

Трамвай Трампта **45**

М'який Лінивець **49**

Бакс-рятівник **53**

Велосипед Радіон **57**

Ціпочка Гава вдома **62**

Рінк, поїдач страхів **65**

Літачок **68**

Оля та Іонуц **71**



Кофтинка для Дарті **75**

Кіт Мурзико Йоміко дружить **79**

Заєць Морква **83**

Кицька Кицяня **87**

Анетта й Жоржетта **90**

Пандочка Перрі потрібна **94**

Акула Спукі **97**



ДИНОЗАВР ЗЕЛЕНИЙ ШУРУП



Уночі Данило прокинувся від того, що хтось тоненько завивав у нього під вікном.

«Гей, хто це там так тоненько завиває?» — подумав Данило й навшпиньки підкрався до підвіконня. З вікна третього поверху було видно дитячий майданчик. Над майданчиком (хтозна-скільки треба поверхів угору) світив місяць.

І нікого, хто міг би так тоненько завивати, ні внизу, ні вгорі не було. Данило вирішив, що йому наснилося. Він посунув назад до ліжка й пірнув під ковдру, наче рибка в море.

Але наступної ночі виття повторилося. І наступної. І потім теж. Данило навіть почав розрізняти деякі слова.

— Допоможіть! Допоможіть! — гукав хтось.

Хлопчик нічого не сказав про це мамі. Мама й так хвилювалася через усе. Данило чекав, коли з війська приїде тато.

Тато приїхав аж перед Різдвом.

— Знаєш, татку, уночі на дитячому майданчику хтось виє на місяць, — прошепотів Данило.

— Справді? — тато поставився до цієї новини дуже серйозно. Данило пояснив:

— Мені здається, цей хтось кличе на допомогу.

— Коли так, — сказав тато, — ходімо перевіримо.

Данило з татом спустилися сходами на перший поверх і вийшли на дитячий майданчик. Там не було ні душі. Аж тут хтось як завие:



— У-у-у-у! Допоможіть!

— Без паніки! — скомандував Данилів тато. І відразу стало зрозуміло, що він не жартує.

Завивання тут-таки вщухло.

Данило кинувся на голос.

У пісочниці, присипаний примерзлим піском, сидів динозавр Зелений Шуруп. Він мерз і здавався дуже самотнім.

— Зачекай, — сказав Данило до динозавра. Він швидко вив Зelenого Шурупа з піску й заховав за пазуху. — Тепер тобі краще?

— Еге ж, дякую! — сьорбнув носом динозавр Зелений Шуруп. — Моя дівчинка поїхала далеко-далеко. Вона не встигла мене забрати з пісочниці. Це тому я кличу на допомогу.

— Зрозуміло, — кивнув Данило.

Вони з татом віднесли динозавра Зеленого Шурупа додому й посадили під різдвяну ялинку.

— Тепер тобі вже не хочеться вити? — запитав Данилів тато.

— Ще трішечки хочеться, — відповів динозавр Зелений Шуруп. — Але ви мені надзвичайно допомогли!

А мама принесла всім чаю і різдвяних пряників.

— Це дуже чемний динозавр, — сказала вона. — Хай поживе з нами, поки його дівчинка не повернеться.

Данило страшенно зрадів, що динозавр житиме з ними. А Зелений Шуруп зрадів, що тепер не сам. Він більше не вив уночі. Хіба тільки іноді.

А ще тато й мама Данила написали імейл дівчинці динозавра. І вона відповіла. Написала, що дуже сумує за своїм улюбленцем. І що обов'язково-преобов'язково до нього повернеться.

Валя Вздутьська



КІРА БУДУЄ ДІМ

Кіра мала будиночок на дереві. О, це був пречудовий будиночок! Тато змайстрував його сам. Кіра занесла туди свої улюблені іграшки (звісно, не всі). Поки у великому будинку робився ремонт, дівчинка мала власний куточок, власний маленький дім.

Восени Кіра ще іноді навідувала свій будиночок на дереві, хоч і сидіти там подовгу, як улітку, було вже холодно. Мала змушена була надівати товсті шкарпетки, але й у них мерзли ноги.

Узимку Кіра переважно сиділа вдома. Яка страшна нудьга! У їхньому закапелку не було жодної дитини, крім Якова та його малого брата, досить діставучого. Кіра з Яковом ховалися в її будиночку на дереві, поки мами ловили Макса по підвір'ю. Макс хотів би й сам залізти в будиночок, але діти втягували мотузяну драбину до себе нагору. Часом Кірі було шкода Макса, але Яків був непохитний: якщо взяти малого із собою, доведеться за ним стежити. А тоді все: прощай, дитинство!

Навесні Яків і Макс поїхали з міста. Кіра з мамою і татом також зібралися і поїхали машиною далеко-далеко. Кіру розбудили вночі. Усе трапилося так швидко, що вона навіть не взяла своїх іграшок. Тільки Тюля – м'якого тюленя. Іграшку подарувала Кірі на день народження її найкраща подружка.

Дівчинка проспала всю дорогу. А на ранок тато привіз їх до дядечка, якого Кіра досі ніколи не бачила.



Дядечко мешкав у величезному будинку, який звів сам. Усе в цьому будинку було гарно, крім іграшок. Їх не було вза-га-лі! Дядечко мав двох дорослих синів, які мешкали в гуртожитку.

— Купімо тобі якусь іграшку, — сказала мама. Але саме зараз Кіра не хотіла якоїсь іграшки. Кіра хотіла свої іграшки, що лишилися вдома.

— Ми всі втомлені. Відпочиньмо трохи, а тоді поїдемо в магазин купити тобі все, що потрібно, — запропонував тато.

— Я не втомлена! — заперечила Кіра й зачинилася в кімнаті одного з двоюрідних братів.

Кіра мала намір сидіти там завжди. Вона саме щойно пообідала, тож їсти не хотіла. Дівчинка виспалася в машині, тож не була сонною. А от ображеною була, адже мама з татом узяли свої речі — кожен по валізці! І по рюкзаку. А їй, Кірі, додумалися взяти тільки одяг.

Дівчинка роззирнулася кімнатою. Тюль захотів спати, тож Кіра вклала його на ліжко, застелене картатою зеленою ковдрою.

На поличках стояли книжки й жужмом складені дрони, навушники, зарядки і старі телефони. У кутку стояла гітара. Кіра ліниво бренькнула. Нудно!

У цю мить вона відчула нестримне бажання помалювати.

«Гадаю, нічого страшного не станеться, якщо я пошукаю в шухлядах папір, олівці та фломастери», — подумала дівчинка.

Вона висунула найбільшу шухляду й охнула: у тій було навалено цілу гору деталей від конструктора. Це були різнобарвні палички із круглими магнітами з обох боків. Магніти кріпилися між собою, тож можна було будувати доти, доки не закінчатся деталі. Кіра засумнівалася, чи зможе вона побудувати щось настільки велике, щоби ці деталі закінчилися. Мабуть, це був би цілий будинок!

— Ідея! — щасливо вигукнула Кіра. Вона геть забула про малювання.

Дівчинка вийняла шухляду й вивалила весь її вміст на килим посеред кімнати. Примружила ліве око та прикинула, де має бути фундамент її споруди. Тоді скріпила кілька паличок, щоби спробувати, як воно. Справа так її захопила, що Кіра навіть не помітила, як прокинувся Тюль. І як тато тихо прочинив двері й зазирнув у кімнату. Кіра зводила величезний будинок! А біля нього вона планувала поставити менший, схожий на той, що має вдома, на дереві.

Поставивши останню детальку й намилювавшись своєю роботою, Кіра позіхнула. За вікном було сіро, а в будинку дядечка — тихо. Дівчинка взяла Тюля і прилягла на чужому ліжку. Зараз вона тільки трошки подрімає, а тоді... гаразд, погодиться на мамину пропозицію.

— Але ж який гарний дім я збудувала! — пробурмотіла Кіра й солодко заснула.

Ольга Купріян

ПЕСИК

Рудий іграшковий пес сидів на дереві й підморгував Соні блискучим зеленим оком.

— Я заберу його! — дівчинка підстрибнула під гілкою, зняла іграшку та пригорнула до себе.

— Може, хтось його загубив? — мама погладила рудого по голові. — Тоді треба його лишити тут, щоби знайшовся.

За ошийником песика лежав згорнутий аркуш паперу. Мама розгорнула та прочитала:

— «Пес шукає дім. Й ім'я».

— Ура! — підстрибнула Соня. — Значить, ми можемо взяти його собі. А поки гуляємо, подумаймо про ім'я!

— Може, Рудень? — запропонувала мама. — Адже він рудий. Або Радек. Це майже як Рудень, тільки зашифровано.

— А може, Зеленоок? Або Кудлатень? — замислилася Соня.

— Або Бобчик! — вигукнула мама. — Так звали песика моєї бабусі.

Однак песик зиркав на Соню і маму несхвально, чуючи всі ці імена.

Який вередливий!

— Міркуймо ще!

— Може, Гнат?

— Юрко?

— Данило?



— Не знаю, — зрештою стелула плечима мама. — У нього такий вираз морди, ніби говорить: «Не зовсім те, що я хотів би».

— А я знаю! — вигукнула Соня. — Поглянь, он наша бібліотека! Треба просто попросити книжку, у якій є всі імена для песиків в алфавітному порядку.

— А ти впевнена, що така книжка існує? — мама здивовано звела брови.

— За своє життя, мамо, я переконалася, що будь-яка книжка, яку я вигадую, уже існує, — серйозно відповіла Соня.

Однак у бібліотеці, як не дивно, саме такої книжки не було.

— Послухайте, — запропонувала пані бібліотекарка, — може, варто взяти кілька хороших книжок про собак і поглянути, як їх там звати?

— Я не хочу, щоби мого песика звали, як якогось іншого, — пояснила Соня.

— Гм, що ж... То, може, просто знайди хорошу книжку й обери ім'я звідти?

Гарна ідея!

Однак книжка має бути незвичайна.

Ні, не та, що на полицях. Не та, що на столі серед іграшок для найменших. Не у стосику книжок, що їх сьогодні читачі принесли, прочитавши.

— О, а це що? — Соня показала рукою на цілу гору окремих книжкових сторінок, які лежали на столі бібліотекарки.

— А, це, — усміхнулася пані, — ми робимо книжкову ялинку. Беремо для цього сторінки старих книжок. Настільки зачитаних, що їх уже не можна порятувати.

— Старі книжки — це мені пасує! — зраділа Соня. — Можна витягнути навмання один аркушик?

Бібліотекарка кивнула, і Соня витягла.

— «Гуси-гусенята, візьміть мене на крилята», — прочитала дівчинка вголос. — Я знаю цю казку!

— І я, — усміхнулася мама. — То що, називаємо песика Івасик?

— Ні! Телесик! Песик Телесик — це ж геніально! — вигукнула Соня. — Ура! Песик Телесик знайшов собі ім'я, а тепер час показати йому новий дім.

І Соня побігла додому, мама поспішила за нею.

— Гм, песик Телесик, — пробурмотіла собі під ніс пані бібліотекарка. — Песик Телесик... Здається, таке ім'я було в зеленоокого песика із якоїсь книжки. Він іще вмів лазити по деревах. Утім, може, я щось переплутала.

І вона взялася робити ялинку зі старих книжкових аркушів.

Галина Ткачук



УЛЮБЛЕНА КНИЖКА БАРАБУКИ

Якщо чесно, м'яка Барабука була маминою іграшкою. Одного разу Мишкова мама притягла її з роботи, але так і не занесла назад. Сказати щиро, мама з нею часом спала. Якось Мишко запитав, чи може він позичити мамину Барабуку. Іграшка була кумедною: чи то кінь, чи то собака. Фіолетова, з барвистою дупцею і двома хвостиками.

Відтоді з Барабукою спав Мишко. Мама читала їм обом книжку на ніч, тоді Мишко пригортав іграшку до себе й засинав.

Упродовж останнього тижня мама щовечора читала Мишкові одну й ту саму книжку про роботів. Мама пропонувала книжки про котів, собак, хом'яків, принцес, бобрів, привидів і монстрів, але Мишко хотів тільки про роботів.

Тоді мама не витримала й заявила:

— З мене годі! Я цю книжку більше не читатиму! Якщо хочеш, то читай її сам. Або попроси тата! Я хочу читати нову книжку про монстрів.

Мишко насупився. Звісно, він міг би погодитися на книжку про монстрів. Він також міг би попросити тата. Але тато саме пішов на пробіжку. А книжка йому потрібна вже. І чому це мама така вередлива? Їй хіба складно лиш один разочок прочитати про роботів? Адже це його улюблена книжка!



Власне кажучи, читати Мишко вмів. Він ходив у перший клас. Але читав неохоче, по складах. І вже точно не так гарно, легко й виразно, як мама.

Мишко покрутився в ліжку. Засинати без книжки він не збирався із принципу. Однак знав маму: якщо вона щось сказала, так і буде. Хлопчикові на мить стало дуже прикро. Невже мама анітрошечки, ні на мить не може поступитися? От він, Мишко, скільки слухав книжок, які мама сама для нього вибрала! Він навіть дозволяв їй читати йому ті книжки, які їй потрібні були для роботи! А тепер ось як! Ні крихти вдячності!

Мишко обурено встав і скинув піжаму. Тоді його погляд зачепився за фіолетову мамину іграшку. Мишко буцнув Барабуку ногою, глянув на неї сердито й пожбурих прямісінько у книжкову поличку.

Барабука м'яко впала на підлогу. Мишкове серце стислося від жалю. Він зістрибнув з ліжка й хутко підняв іграшку. Міцно притиснув, мовби перепрошував.

— Барабуко, — тяжко зітхнув хлопчик, — хочеш, почитаю тобі про роботів?

На дотик Барабука була м'яка й оксамитова. Обіймати її було приємно й тепло. Особливо коли надворі холодно, а на тобі немає піжами.

— Отож слухай. Персі, Рубі й Володька були роботами...

Мишко прочитав, не затинаячись, увесь перший розділ. Сказати щиро, він знав його напам'ять. Тож тут не було нічого складного. Лише кілька разів він затинаявся і мусив читати по складах. Наприклад, коли траплялися такі слова, як «е-лек-тро-ні-ка», «кі-бо-р-г» і «пло-ско-гу-бці».

Коли зайшла мама, хлопчик саме натягував штани від піжами.

— Тс-с-с! — тихо сказав Мишко. — Барабука вже спить.

— Добраніч, синку, — прошепотіла мама й вимкнула світло. Було темно, але Мишко відчув, що вона всміхалася.

— Знаєш, мамо, я вже начитався про роботів, — зморено мовив хлопчик і позіхнув. — Тепер я згоден на твою книжку про монстрів.

Він зручно вмовстився в ліжку, обійняв Барабуку й заснув. Йому наснилося, як мама підійшла й поцілувала його в чоло. А тато повернувся з пробіжки й поцілував маму. І як Барабука м'яко випручалася з його обіймів і в темряві, підсвічуючи собі ліхтариком, дочитала вголос його улюблену книжку про роботів.

Ольга Купріян



ШПИГУНКА АНАБЕЛЬ ЛІД

Жила собі лялька Анабель Лід. Одного дня вирішила вона стати шпигункою.

Вранці Анабель Лід прошепотіла на вушко

Ксені:

— Я нашпигувала, що на сніданок буде вівсянка.

Ксеня скривилася і запитала:

— Люба шпигунко Анабель Лід, а чи не вдалося тобі нашпигувати зефіру в шоколаді?

— На жаль, зефіру в шоколаді не вдалося, — відповіла Анабель Лід. Ксеня відмовилася їсти вівсянку геть і зовсім.

Іще за кілька днів Анабель Лід нашпигувала, що Ксеню будуть лікувати зубки.

Лікувати зубки Ксені подобалося. Дитячий зубний лікар був схожим на вусатого моржа. Щоразу, забачивши Ксеню, він вилазив на стілець, ворушив вусами й розказував віршик:

Ой, халепа.

Ай, халепа.

Загубив дідусь

ЩЕЛЕПУ.

Швидко тиснемо на газ,

Бо щелепа-прищелепа,

Бо халепа-прищелепа

Вивчила команду «фас»!



КЛАЦ!
Клац! КЛАЦ!

Та коли про візит до лікаря нашепотіла шпигунка Анабель Лід, Ксеня відмовилася лікувати зубки геть і зовсім.

Потім Ксеня геть і зовсім відмовилася робити ще багато всякої всячини. А все тому, що Анабель Лід була дуже ласою до шпигування.

— Ви лишень погляньте на цю шпигунку Анабель Лід, — сказала тоді мама.

— Що ж це коїться! — похитала головою бабуся в телефоні.

— Якась халепа-прищелепа, — зробив висновок тато.

Тимчасом настала пора прикрашати ялинку й готувати подарунки. Лялька-шпигунка Анабель Лід була тут як тут.

— Ксеню, — прошепотіла вона на вушко, — мама й тато не поклали під ялинку жодного подарунка.

— Справді? — не повірила Ксеня власним вухам.

— Атож! Я шпигунка чи хто?

Увесь Святвечір Ксеня ходила, наче у воду опущена.

— Ксеню, люба, чи не сказала тобі, бува, чогось Анабель Лід? — запитали мама й тато. Але Ксеня не зізналася. Вона не хотіла виказувати ляльку-шпигунку. Іще їй здавалося, що вимагати подарунків нечемно.

А під ялинкою не було й натяку на подарунки.

— От бачиш, — шепотіла лялька Анабель Лід. — Я ж казала!

Перед сном Ксеня трохи поплакала, а потім заснула міцно-міцно.

Коли Ксеня розтулила очі, Різдво вже настало. Воно було тепле й сонячно-осяйне.

— Щасливого Різдва! — привітали Ксеню батьки. — А ось і твій подарунок!

— Подарунок?! — Ксеня дивилася на щось велике. Воно стояло на столі, накрите маминим шаликом.

Ксеня потягнула за краєчок тканини й побачила перед собою клітку з морською свинкою. Спереду свинка була білою, а ззаду — рудою.

— Ой, — сказала Ксеня, зрадівши, що Анабель Лід помилилася.

— Ти вже достатньо доросла, щоби про когось дбати, — сказали мама й тато.

Ксеня поцілувала спершу свинку, потім батьків, а потім бабусю в телефоні.

Після святкового обіду Анабель Лід сказала Ксені, що більше не хоче бути шпигункою. Натомість вона стане вихователькою морських свинок.

— Ні, — сказала Ксеня. — Нам зі Щелепою не потрібні виховательки морських свинок. Геть і зовсім. Краще, люба Анабель Лід, ти будеш просто собою — моєю улюбленою лялькою.

Анабель Лід не протестувала. Бути собою, та ще й улюбленою — хіба ж це не круто?

Валя Вздутьська

КАВА В БОЦА

У бабусі Елени, що мешкала в одному малесенькому болгарському селі Русаля, було четверо внуків. Вона їх бачила на свята й канікули. Першими приїжджали завжди Еліна та Цветелін, потім Аня й Іво.

Уранці на сході сонця бабуся щодня прокидалася, годувала курей, поливала город, бо в Болгарії дуже жарко, і готувала малечі сніданок. Зазвичай мекіці — це таке, як панкейки, але викладені ложкою, тому безформні. Цветелін мочав мекіці в цукор, Еліна — у варення, Аня — у кисле молоко. Іво мекіці не любив, тому залишався голодним, аж до обіду. Бабуся була непохитною і готувала лиш одну страву, а хто не хотів — міг не їсти.

Символом їхньої родини був козел Боц, який переходив із покоління в покоління. Козел мав десь метр зросту, був білим, із борідкою і великими синіми очима. І кожен із дітлахів хотів забрати Боца додому.

— Ні! Боц живе в Русаля! Він звідси ні ногою, тобто ні копитом! — відмахувалася бабуся, і на цьому діалог було завершено.

— Але він мій! — кричав Іво.

— Мій! — репетувала Еліна.

— Ні, мій! — плакала Аня.

— Насправді він мій, — спокійно казав Цветелін.

Ну ніяк не могли поділити старенького козла Боца. Усе тягали його у двоповерхову альтанку на подвір'ї. Угору — вниз. Униз — угору! У Боца аж голова паморочилася.



- А зробимо Боца директором! — пропонував Цветелін.
- Директором чого? — запитала Аня.
- Кав'ярні! — вигукнув Іво.
- Ми можемо навіть каву варити в кав'ярні! — вигукнула Еліна.
- І заробляти гроші! — усі разом.

Робота кипіла. На другий поверх занесли крісло, посадили в нього гордого Боца. Притягнули лавицю. Дерев'яний столик. Чайник. Кавовий набір.

— Мама кладе ложку кави, ложку цукру й пів горнятка води, — сказала найстарша Аня.

— Чудово! — записав Іво.

— Здається, кожна кав'ярня має назву, — почухав потилицю Цветелін.

Еліна принесла крейду й написала на альтанці: «Кава в Боца».

І почалося. Кава готувалася із ранку до обіду, потім малеча лягала спати, й із після обіду продовжували аж до вечора. Каву купували й пили всі, хто приходив до баби Елени (а ходило по поради до неї чи не все село).

У вересні перед школою із зароблених у кав'ярні грошей Іво придбав собі тенісну ракетку й м'яч. Аня — туфельки для балетних танців. Цветелін — самокат. Еліна — новий шкільний рюкзак із блискітками. І ніхто вже не хотів забирати Боца додому. Усі знали, що він має бути в кав'ярні й чекати, коли вона працює на зимові свята. Але дітлахи вирішили, що в зимовому меню буде ще й чай, аби зігріватися.

— І тепле молоко, — додала Еліна, — а раптом до Боца в кав'ярню козенята прийдуть, а їм не буде що пити.

Діти всміхнулися, а Іво дописав у меню: «Молоко».

Христя Венгринюк



ЗОША-МИША

Ця синя миша взялася нізвідки!

Якось Соня прибирала свої іграшки й помітила в кутку пухнасту синю мишку із чорними очима-бусинками.

Так, саме синю, не сіру.

Дівчинка притулила мишку до щок, заплющила очі та спробувала пригадати, звідки в неї така мила тваринка.

Але, на жаль, нічого не спадало на думку. Якби мама чи тато купили цю мишку разом із Сонею, вона б, звісно ж, пам'ятала про це. Якби хтось подарував на день народження — тим паче.

Мишка була цілком і повністю загадковою.

Може, хтось із друзів таємно приніс її і поклав тут, у куточку? Але хто й навіщо?

Може, мишку принесла сорока й укинула Соні до кімнати крізь вікно?

Гм, це все було дуже дивно...

Соня посадила її на полицю біля інших двох мишок і пішла на кухню у своїх справах.

Щойно двері зачинилися, синя миша роззирнулася.

— Гей, — звернулася до своїх сусідок по полиці, двох сірих мишей.

— Що хочеш? — пискнула у відповідь сіра миша праворуч. Годі й казати, що вона не була чемна.

Миша Зоша (а синю мишку звали саме так) знітилася.

— Привіт! — привітно писнула сіра миша ліворуч, і це дало Зоші натхнення говорити далі:



— За три дні — свято Миколая, тож запрошую цієї ночі всіх миколайських тварин на святкову вечірку.

Хто не знає, миколайськими тваринами називають іграшкових звірят, яких приніс святий Миколай. Тільки вони вміють рухатися і говорити. Звісно ж, коли люди цього не бачать.

— Ура! — писнула сіра чемна миша.

— Так би й одразу, — зраділа миша нечемна.

— На яку-яку вечірку? — почулися здивовані голоси з-під ліжка. Це м'які капці-крокодили не могли зрозуміти, що їй до чого. Адже їх Миколай приніс Соні тільки минулого року, тож вони ще не були на жодній вечірці.

— На миколайську! — гукнула миша Зоша і швидко глянула на двері, чи не вертається Соня, чи не почула її слова. — Місце зустрічі — підвал будинку з головою слона. Час — двадцять друга нуль-нуль.

Треба сказати, що в місті, де жила Соня, на будинках часто траплялися голови різних тварин: левів, драконів і навіть слонів.

Не встигли сірі миші та крокодили-капці перепитати, що їй до чого, як миша Зоша зникла так само непомітно, як і з'явилася. Мабуть, помандрувала до інших помешкань запрошувати на вечірку миколайських тварин.

Той вечір минув як завжди. О сьомій Соня почала вечеряти, потім не хотіла йти митися. Коли нарешті помилася й одягнула піжаму, мама почитала їй книжку про зелену білку. Потім іще раз. І так чотири рази. Потім мама втомилася, прийшов тато й почитав Соні різні вірші з великої книжки.

О пів на десяту дівчинка нарешті заснула, і тато навшпиньки вийшов з дитячої кімнати. Миші й крокодили перезирнулися.

Гоп-гоп! Шусть! Шльоп! Усі четверо вже на підвіконні.

А далі як?

Вжух! Іграшкова вантажівка заїхала на велику коробку з лего. Бж-ж-ж! Згори на неї заїхав підйомний кран. Чик-чик! — і відчинив своїм гачком вікно дитячої кімнати.

— Бігом! — підштовхнув друзів лівий капець-крокодил. — Швиденько виходьмо, а кран хай зачиняє вікно, аби Соня не застудилася.

Гоп-гоп! Шусть! Шльоп! — й усі четверо вже на вулиці.

Клац! — замкнулося вікно.

«А як ми потрапимо всередину?» — спало на гадку лівому капцеві-крокодилу. Але він не встиг промовити цього вголос, бо троє його приятелів уже бігли до кам'яниці зі слоном.

Оце вечірка! Оце так!

Кудлатий ведмідь стрибав із бубном, руда білка вправно біла в цимбали, а маленьке козенятко на скрипочці грало. Усі миколайські звірі, узявшись за лапи чи хвости, пішли колом навколо музикантів. Коли ж козенятко стомилося, сам Миколай узявся за скрипку.

Танцювали так миколайські звірі всю ніч, настрибалися на рік наперед!

Годинник на ратушевій вежі став бити шосту ранку.

— Гайда додому! — гукнули сірі миші в один голос.

— Стійте, проблемка! — сказав лівий капець-крокодил.

— Га? Що? Де? — почулися голоси.

— Ми ж не домовилися з краном, коли прийдемо. А вікно зачинене, усі сплять. Якщо будемо його кликати, розбудимо Соню.

Тим часом усі інші миколайські звірі стали розбігатися. А що наші друзі стояли на виході з танцювальної зали, то всі в них врізалися:

— Гей, обережно!

— Не стійте тут!

— Ви чого?

Серед тлуму майнуло сине хутро. Чемна сіра миша гукнула:

— Гей, Зошо! Агов!

— Що таке? — стомлено підбігла миша Зоша. — Та відійдіть же від виходу! — відтягнула друзів убік.

— Покажи нам, як ти пробралася в кімнату Соні, — попросила нечемна сіра миша.

— Будь ласонька, — додала чемна.

Зоша кивнула — і побігла до будинку, в якому спала Соня та її батьки.

— Дивіться, у кожному домі нашого міста є таємний тунель для синіх мишей. Хапайте мене за хвіст!

Вжух!

Гоп-гоп! Шусть! Шльоп!

І всі п'ятеро вже в рідній кімнаті. А Соня навіть не прокинулася, коли ті повернулися.

Зоша прошепотіла «добраніч!» і побігла до себе додому.

Засинаючи, лівий капець-крокодил навіть подумав, ніби йому все наснилося. А потім глянув на свій правий капець і помітив чимало відбитків лап іграшкових тварин. Танцюючи, звірята, на жаль, часом наступали на обидва капці.

«Цікаво, чи помітить це Соня, коли прокинеться?» — майнула остання думка крокодила перед тим, як він глибоко заснув.

Галина Ткачук

Листи до Мишкотера

— Сергійку, давай руку, нам треба виходити, у нас геть немає часу на ці пошуки.

— Мам, я без Мишкотера нікуди не поїду!

— Я не знаю, куди він подівся, може, впав за диван, але нам треба бігти, синку. Ми ж домовлялися: коли почнеться війна, ми швидко візьмемо наші наплічники й вийдемо, — мама вдягала на сина куртку й одночасно намагалася переконати.

— Я не можу піти без Мишкотера! Я ніколи його не залишав! Ти не розумієш!

Мама стала навколішки, поглянула синові в очі й повільно прошепотіла:

— Мишкотеру не треба ні їсти, ні пити, він дочекається нас, ми обов'язково скоро повернемося. Будь ласка, пішли, Мишкотеру безпечно залишатися, а нам — ні. Ти ж сам так назвав мишеня за його хоробрість. Він — воїн, йому — не страшно, а от нам треба рятуватися.

Мама просто підійняла хлопчика з маленьким рюкзачком у руках і замкнула двері їхньої затишної київської квартири.

Сергійко мовчав цілу довгу дорогу до Кракова, й уже на під'їзді до міста мама наважилася запропонувати:

— А пишімо Мишкотеру про все, що з нами тут буде відбуватися! Ти збереш ці всі листи і прочитаєш йому, коли ми повернемося.



Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.